

PAPETU

—Quan et veig tocar aquest instrument em recordes a la difunta!

Bar-Restaurant-Charcuterie L'ATLANTIDA

Gran terrassa : Coberts a 3'50 i a 5 ptes. i a la carta

Concerts i Autos

Espalosos reservats amb tot el luxe i conteni moderns

TELEFON 2219-G.

PLAÇA LESSEPS, 4

Camera Sevillana

Balmes 10-

Barcelona

—Guaita, Rafel: oi que amb aquests mobles és més agradable encara el matrimoni?

EL REY DE LOS PLAZOS

MOBLES : SASTRERIA

(Per a senyors i senyores)

CALÇAT : MATALASSOS : RELLOTGERIA

SENSE FIADOR! : RESERVA ABSOLUTA

Al comptat, no hi ha qui se'n vagi sense comprar

CASA BARNADAS

Jovellanos, 2, pral. (travessia Pelai). Tel. 4887 A

Vol vostè saber l'hora exacta?

Faci's fer els seus rellotges a la rellotgeria LA INTERNACIONAL, el taller més important de Barcelona, dotat d'eines i instruments d'alta precisió. Arreglaments i compostures a tota perfecció, garantides per dos anys. — 59, carrer del Rec, 59. Baix de Sant Pere, 35. Antic de Sant Joan, 2. Telèfon 1742 A.

Nota: Avisant per telèfon passarà un operari de la casa al seu domicili.

Perdua de temps

MAQUINA D'AFAITAR

COM EL MILLOR MODEL CONEGUT

Estoig, màquina i sis fulles de recanvi

Pessetes 3

De venda: Carrer de la Princesa, número 11
(Articles alemanys)

Estalvi de temps i diners

TABACS HAVANS

Gran assortit de caixes de superiors marques de la Havana, des de 25 pessetes a 125. Cèsars «Hoyo de Monterrey» a 5 pessetes cigar. Cigarrets i picadures ingleses i egipcies. — Rambla de les Flors, número 16.

GRAN MARTINICA

CARRER ABAT SAFONT (davant l'«Espanyol»)
Grandiosos balls, tarda i nit, per una orquestra de punta.
Servit per xamoses cambres. Paradís de la gresca i de la ballaruga.

Joies veritable ocasió

i objectes usats de totes classes

Tallers, núm. 41

Aquesta casa ven únicament joies i objectes procedents de Montepius, Subashtes i compres a particulars

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2753 A

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptas. 3'—

Estranger 4'50

Pagament a la botreta

Dels treballs publicats en són responsables

seus autors.—No es retornen els originals.

A VUI, que sembla que es vulgui reglamentar l'amor—l'amor, que en les converses particulars té un altre nom, — com s'intenta reglamentar el joc, se'ns ocorre preguntar a nosaltres:

—Quines hores són les millors per a dedicar a l'amor?

La gent honesta, la gent seriosa, la bona gent, sembla que s'escandalitza de què a altes hores de la nit omplin certs carrers de la ciutat certes donetes que s'asseuen als homes i els criden:

—Escolta, ros!...—Aquest ros es pronuncia arrossegant molt la s.

O bé:

—Ecoute, mon p'tit!...

O bé un ronc i ritual:

—Simpático!

D'això, de què aquestes donetes cridin als homes, la gent honesta no se n'hauria d'escandalitzar. Es forçós que els cridin, els hi obliga el seu comerç, que és un comerç tan digne i necessari com qualsevol altre. Què diríem nosaltres, els noctàmbuls, al veure-les córrer en aquelles hores? Les pendríem per lo que no són! Les pendríem per dones honrades! Ens creuríem que són senyores de l'aristocràcia que surten d'un «Roper» o d'una junta de beneficència!

La gent honesta, doncs, s'escandalitza de què aquestes donetes ocupin els llocs més cèntrics de la ciutat. Si surten a fer negoci—a fer negoci amb l'amor, com altra gent, l'honrada, fa negoci amb cigrons, o amb robes, o amb vins,—on volen que vagin? Al Camp de l'Arpa? Al pantano de Vallvidrera? A l'Escullera?

Siguem raonables, senyors! Una botiga a la Rambla sempre valdrà més que al carrer de Perrot lo lladre!

La bona gent s'indigna, també, de què surtin a altes hores de la nit. Doncs, a quina hora volen que surtin? A les dotze del migdia? Si passés així, es confondrien amb les demés dones—avui totes van vestides i pintades igual,—i passaria cada conflicte, que Déu nos en guard!

Demés, hi ha que pensar que l'hora tampoc convida. L'hora convida a pendre el sol, a pendre el vermut, però no a l'amor. L'amor—encara

que en converses íntimes s'anomeni d'una altra manera, gens literària ni sentimental—necessita un xic de misteri, un xic de nocturnitat—per això el capvespre ja comença a ésser hora bona,—un xic de silenci.

Molts amants, a l'hora de la veritat, quan tenen la dona que estimen als braços, mig desmaiada, tanquen els ulls, de cap al coixí; és l'afany de solitud, d'intensa solitud, d'íntima nocturnitat.

Durant les hores escandalosament lluminoses del dia, les pobres i alegres donetes que es dediquen a l'amor, dormen, o van al cine, o es fan tirar les cartes per una amiga. A l'arribar el capvespre es banyen, es perfumen, es pentinen. Saben que és de nit que als homes els hi ve la bogeria eròtica. I elles en viuen, d'aquesta bogeria.

Per això són desgraciades les casades que tenen un amant: perquè l'han de veure durant el dia, a ple sol, quan l'hora és més honesta, tranquil·la i reposada que mai.

I per això les donetes alegres, tan despreciades de tothom, fins d'aquells als quals fan feliços uns moments, tenen unes hores d'alegria: les de la nit.

No és una iniquitat que les obliguin a fer el seu comerç de dia? No és una iniquitat treure-les-hi, aquestes hores d'alegria?

EL 34

DEIA al metge el pobre senyor Armengol:

—No sé pas què té la meua dona.

Em posa inquiet.

L'home de ciència examinà llargament la clienta, car era formosa, i finalment prescriví que tingués canvi d'aires i d'aigües.

La senyora Clotilde anà a Vichy, i prompte aquelles aigües feren meravelles. Adquirí alegria novella i colors sans. Escrivint al seu marit no deixava de parlar-li de la seva tristesa; però això no era més que una concessió a les exigències del protocol matrimonial. Prompte les lletres es feren més escaduceres. Per què?

El pobre senyor Armengol s'impacientava.

Viurà lluny de la seva Clotilde, del seu perfum,

del somriure dels seus llavis, li semblava una cosa intolerable.

Va provar de fer-li el salt. Inútil. El senyor Armengol era home de costums i només li agradaven els aires coneguts.

Un jorn, no podent aguantar més, se n'anà cap a Vichy. Per un refinament de tendresa es guardà d'advertir-la.

Ah! Quina bona sorpresa que s'esperava per la seva dona!

En arribar-hi, corregué de seguida a l'hotel.

—La senyora Armengol?

—Es a la terrassa.

El seu cor martellejava. Si per casualitat s'hagués allunyat? Però, no; ja veia la taca blanca de la seva roba.

Estirada en un *sockin-chair*, amb una indolència sàvia, la senyora Clotilde s'entregava a les dolçors del flirt balneari. Prop d'ella, un jove ben plantat fumava cigarretes orientals. La conversa era enjogassada: els petons s'escapaven per entre les branques.

Aquesta alegria sobtà al marit i pensà amb el poeta: «El riure fidel demostra un cor sense defecte; però un riure escandalós sembla que cridi: cornut!»

La senyora Clotilde tingué un sobressalt; però no era d'aquelles que l'arribada de l'espòs bonatxàs deixa indiferents.

—Com! Tu?

—Sí, maca. No t'alegres?

La dona es posà a to de seguida i féu les presentacions.

—El meu marit..., el senyor Piera.

La conversa prengué prompte un caient amable, de simpatia. No tenien els dos homes el mateix gust?

Però de sobte el rostre del senyor Armengol s'ombrejà. Llençà a la parella una mirada de dinamita. Què havia passat? Quasi res.

Clotilde i el seu amic es gronxaven amb el balanci, i al tirar-se endarrera deixaren veure la sola de les sabates, i com que en els grans hotels, per a no sofrir confusions, marquen amb el número de la cambra les sabates que els hostes deixen a la porta, el pobre senyor Armengol va veure amb estupefacció que les quatre soles portaven el número 34.

FAUNE VELL

CONTES NETS CONTES BRUTS

L'ETERNA COMÈDIA

(Visions paròdic-dantesques d'una ànima errant)

VISIÓ EN LA TERRA

L'ÀNIMA errant en la Terra veu en el pinacle de la vida el matrimoni més feliç del món.

L'amor els atrau al gaudi del plaer de la carn. Com si fossin nats l'un per l'altre, mai són contradictoris sos pensaments. Ningú en té la menor sospita de què es faltin mútuament, car, en apariència, són fidels a la llei dels desposats.

L'ànima errant veu en la Clotilde l'esposa model i la bellesa d'un serè mati de maig. Sos ulls, grans i guspirejants, li diuen que en son ésser hi respira amb magnificència el foc de l'amor; i en sos llavis petoners hi veu el plaer, on son espòs, l'Andreu, hi frueix, encisat.

Tot i ses belles qualitats, la Clotilde té un defecte; així com hi ha dones que gaudeixen en el gust del fumar, del beure i d'altres gustos, fins a l'extrem del vici, així ella s'ha viciat en el gustar de faves i més faves, de cru en cru, i d'amagat de son espòs.

L'ànima errant no ha vist el defecte de la bella Clotilde; i, plaent de la formosa visió, s'allunya vers el camí del cel...

La vida, quan es gaudeix en dolces emocions satisfent tots els gustos, per llarga que sia resta curta; però, a la curta o a la llarga, tots hem de deixar aqueix bonic món replè de meravelles. I com que, per llei natural, hem de passar a l'altra vida, així l'Andreu, en nit plàcida i serena, s'embarcà vers l'altre món.

La vidueta Clotilde s'aconhortà en el seu vici de la golafreria de les faves, sa mania de sempre.

Però, amb tot i això, no tardà a sucumbir a la raó de la Natura, i a l'any just de la marxa de son espòs emprengué el llarg viatge.

VISIÓ EN EL CAMÍ DEL CEL

L'ànima errant veu el camí del Cel tot vorejat de Roses, Margarides i Hortènsies, en arbres cronològics i en branques familiars d'origen, per on els serafins i els querubins, lleus com papallones i alegres com un jorn de festa, voleien al seu voltant.

Contemplant tals meravelles, l'ànima errant veu passar la Clotilde, sols en ànima, i portant un farcellet penjant dels dits d'una de ses mans.

Com tots, en fer el viatge a l'altre món, portem el nostre farcell de culpes i bones obres, així ella portava el seu.

L'ànima errant veu la Clotilde travessant un riu d'aigua assoleiada, on per la vorada es troba el fiellat dels consums del Paradís. A ell va l'ànima de la Clotilde, on hi mostra el contingut de son farcelllet; i, en veure-ho el sant-burot, li diu, tot complaent:

—Em sembla, ànima, que no hi podràs entrar a les regions celestials, car el que portes és contrabàndol. De totes maneres, passa, i ja sabràs ço que et dirà el sant porter.

VISIÓ EN LA PORTA DEL CEL

L'ànima errant veu en la porta del Cel, més resplendent que el mateix sol, l'ànima de la Clotilde, la qual, amb els nusos de sos dits, donava uns copets a la brillant porta.

L'ànima errant, veient-la trucar, creu que en la Glòria hi ha el lloc destinat a ella, i s'allunya amb gran satisfacció.

El degà dels sants, sia ben dit, el gloriós Sant Pere, el pescador, en sentir els copets, obrí la porta; i en veure l'ànima, li diu:

—Què vols, ànima?

—Entrar a la Glòria.

—Bé. Veiam, primer, què portes aquí...

I en desnua el farcell, li mostrà bona quantitat de faves: unes tendres, altres velles; unes pelades, altres amb pell, i totes crues.

El sant porter exclamà:

—I, per què tantes?

—Per a gaudir amb elles; m'agradaven tant, que, en no gustar-ne força, no vivia assossegada.

—Doncs, la teva golafreteria et priva, per ara, el gaudi de la Glòria celestial. El vici de la gola és pecat capital, i tú has delinquit en ell, i l'has de purgar.

I a l'ensems li donà fort cop de peu, engegant-la rodolant, com pilota de futbol, vers el Purgatori.

VISIÓ EN EL PURGATORI

L'ànima errant veu entrar, rodolant, al Purgatori, l'ànima de la Clotilde, amb son farcelllet, i ambdós anaren a parar en grandiosa estança, on hi flamejava el foc: on s'hi veien milers de milers d'ànimes, les quals nuaven i desnuaven els seus farcells, sense parar ni un sol instant...

Allà trobà ella l'ànima de son fidel espòs, l'Andreu.

L'ànima errant els veu encarats, i sent que ambdós clamaven, en so de llàstima:

—Què has fet, que aquí véns, esposa?

—Mira!!

I ella li mostrà les faves de son farcelllet.

—Bona vas fer-la!

—I tu, què has fet, que aquí estàs, espòs?

—Mira!!

I li ensenyà, de son farcell, gran quantitat de

figues de totes menes: secallones i sajoles, seques i tendres, verdes i madures... En tal moment els dos es separaren, fent sentir dos llastimosos gemecs...

Aqueixa visió féu obrir els ulls desmesuradament a l'ànima errant, i, comprenent-ho tot, exclamà pausadament:

—Ja veus! Fieu-vos d'apariències! Eterna comèdia la del món terrenal!...

I desaparegué per les amples voltes de l'immens espai...

EL RESPECTE ALS MORTS

Una meuqueta rossa com un fil d'or—única cosa que tenia semblança de fil damunt seu—detura en plena Rambla a un senyor que va de dol rigorós.

—Vols venir, maco?

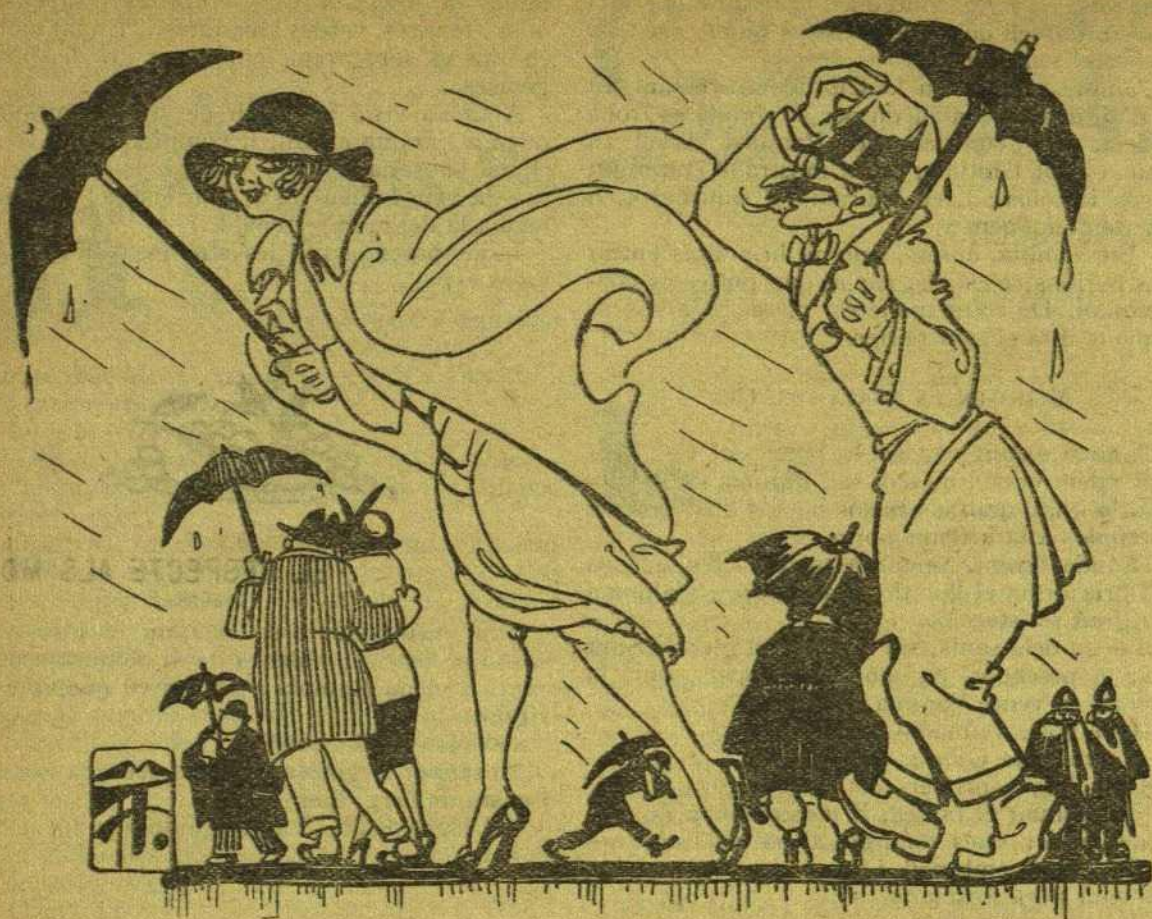
El senyor la guaita de cap a peus, la veu rossa i passa de llarg, dient:

—Dispensi, filla... Estic de dol fort!

—Hi vas viure molt temps amb la Roser?

—Uns dos cents duros.

—Que en val de pessetes aquest angelet!
—Vint i la propina!

EL SENYOR PUIG

El senyor Golorons tenia una clientela escollida. Cert que curava de les vies i entrevies urinàries, i això no suposa pas gaire selecció, però el fet és que només visitava gent d'upa.

Un dia se li presentà el senyor Cursell.

—Senyor doctor: revisuri'm el cos, que no sé què tinc...

El senyor Golorons féu l'examen a consciència.

—Senyor Cursell, ho sento molt, però vostè té unes... inflamacions de *garabatillo*!

—Impossible! Si jo no dormo més que amb la meva senyora... i la senyora d'en Puig!

—No sé què dir-li!

I el senyor Cursell va curar-se.

Un altre dia se li presentà al doctor el seu client senyor Passarrodonà.

—Vegi'm el rebost, senyor Golorons, que trobo que em cou com un diable...

El senyor Golorons, després de l'examen:

—Senyor Passarrodonà, vostè té unes... inflamacions com una casa!

—No pot ésser! Si no dormo més que amb la meva senyora... i la senyora del senyor Puig!

—Tot el que vulgui, però és tal com li ho dic. I el senyor Passarrodonà va curar-se.

Un altre dia hi anà el senyor Felipó.

—Senyor metge: sento unes pessigolles aquí, veu?...

—Senyor Felipó: això són unes inflamacions de daixonses de mico!

—I ara! Si jo no dormo més que amb la meva senyora... i la senyora d'en Puig!

—Fill, és així!

I el senyor Felipó va curar-se.

Per fi un dia hi anà un senyor a qui no coneixia el metge.

—Vegi'm, senyor Golorons... Què li sembla que tinc?

El senyor Golorons va moure el cap.

—No hi ha dubte: són unes inflamacions... de càl «Grande»!

—No ho puc creure, senyor doctor! Si no dormo més que amb la meva senyora!

El senyor Golorons obrí uns ulls com unes taronges.

—Ah, caram! Gràcies a Déu que el conec! Vostè és el senyor Puig!

Cròniques de la Rambla

Tots els carrers—tots els carrers de totes les ciutats—tenen una olor especial. De vegades és tan especial, que val més no olorar-la. Hi ha carrers que fan olor de flors; altres, olor de merda. Hi ha carrers que fan olor de fred, de boira, de pluja. Hi ha altres carrers que fan olor de camp, de jardí, de terra humida de camp, de jardí, de sol, de vestits clars, de pianos de maneta, de molins de vent de paper. Aquesta és una olor de diumenge, de joventut.

Hi ha altres carrers que fan pudor de misèria, d'àcid fènic, d'aiguarent.

N'hi ha d'altres que fan olor d'elegància, de pulcritud, de severitat, de bonhomia.

Altres—el Passeig de Gràcia, per exemple, i les Rambles de tots els pobles, incloent-hi Sabadell i Vilafranca,—fan pudor de beneiteria, de pobresa d'esperit, de cursileria.

Altres fan olor d'amor, d'idil·li.

Altres, de crim, de por.

Altres—aquests, a Barcelona, són molts,—de vici, d'al·cavoteria.

La Rambla té una olor especial, una d'aquelles olors tan especials que hem mencionat. L'olor de la Rambla, cada hora canvia. La travesses per anar a cobrar un xec, i fa una olor. T'asseus, després de cobrar, a la terrassa d'un cafè, a pendre l'aperitiu—després de cobrar, sigui l'hora que sigui, t'asseus, si ets un bon enamorat de la Rambla, a la terrassa d'un cafè i demanes un aperitiu,—i ja en fa una altra.

I és, per això, que el portar uns bitllets a la butxaca—arrugats i a la butxaca del pantaló, deixats allà amb el mateix despreci que si fossin bitllets del tramvia—influeix molt en l'olor dels carrers.

Aquestes olors de la Rambla, que canvien continuament, van tan unides unes amb altres, estan tan confoses, que sols pot veure-les i diferenciar-les aquell que estigui enamorat de la Rambla com si n'estés d'una dona.

Els arbres i, sobretot, els pardals dels arbres, aquells pardals tan irrespectuosos, donen a la Rambla l'olor del paisatge. Les camiseries i tendes de modes, les joieries i el «Liceu», l'olor de ciutat. La «Colombófila», l'«Artístic» i el «Palace», l'olor d'opereta. Els ocells engabjats i el quiosc de Canaletes, l'olor de Sant Andreu, que és una olor *sui generis*, una olor que ha acreditat l'Ignasi Iglésias, que sempre serà l'home de Sant Andreu. Les flors de les parades, l'olor de la festa major, de l'estiu, del *coro florido*, etc., etc., etc. I aquella tenda de grans i llegums, i aquella altra de gegants i nanos, l'olor de poble.

El matí, a mig matí, la Rambla fa olor de noia jove, neta i honesta.

A mitja tarda, olor de casada que encara estima el marit.

A última hora de la tarda, olor de casada grassa que ja enganya el marit.

A la matinada fa olor de mansanilla, de whisky, de «Chypre», de «Coty», de cuina, de carn de dona, de fred, i de solitud.

TATARI!... TATARI!...

Es fa saber a la nostra barrilaire clientela, des del vell xaruc, el cor del qual es conserva jove, fins el menor que empaita la criada; de l'home de ciència al fill de la portera; del senyor de sa casa, auster i rondinaire, al corrido acreditat; de la innocent col·legiala que del llibre de l'amor sols en coneix l'index, fins a la meuca de

carreró que parla tres idiomes; de la senyora Tuies, grossa i antiquada, a la casada que fa el salt i visita el «Pavillon»; a tots aquells que llegint els fruits de la nostra closca oblidem els mals-de-cap i fomenten la grimègia: que els

PRIMERS DIES DE DESEMBRE

sortirà, espeterrant i meravellós, eixerit i bandarria, el

CALENDARI DEL «PAPITU» PER A 1923

Les columnes d'Hèrcules, la torre Eiffel, les revistes d'en Fernando, el «Liceu», l'«Escorial» i el canal de Panamà, resultaran insignificàncies al costat del nostre Calendari. Tan sols per

CINC RALETS, o sia 1'25 PESSETES,

els hi donarem benestar i alegria, rialles i mullader, ninots dels millors ninotaires de la casa, contes verds, novel·les sentimentals, acudits feréstecs, una comèdia d'en Buendia i Gassol, que en Calvo no es va atrevir a representar, i un pet de versos que ni el «Calendario del Hogar».

Pensin que no n'hi haurà per qui en voldrà, i facin l'ull viu!!

LA MITJA TRUITA

(Conte vell, contat de nou)

En Carles, cap el vespre, atribuïa a Barcelona, on tenia d'embarcar-se per a l'Havana. Com que no coneixia a ningú més que a l'Anton, que era del seu poble, i les peles de què disposava eren poques, decidí anar a casa d'aquest. El trobà amb sa muller, que acabaven de sopar, i li feren una truita amb mongetes. En Carles, confós i avergonyit, feia com si no tingués gana, encara que la truita amb mongetes era el seu plat preferit; i sols es menjà la meitat de la truita, i la dona de l'Anton guardà l'altra meitat al rebost.

Després d'haver contat les dues o tres noves esdevingudes en el poble durant l'any, anaren a dormir. La casa sols tenia un dormitori, un llit i un sol matalàs; però eren amics, i s'arreglaren de manera que l'Anton dormia al mig, a un costat el foraster i a l'altre costat la dona.

Ja dormien, quan el vigilant trucà amb gran terrabastall a la porta.

—Lleva't, Anton, que hi ha foc!—fou el crit miraculós que féu alçar de pressa a l'amo de la casa, que era bomber, el qual agafà amb una mà la trinxa dels calçotets i amb l'altra arreplegà la seva roba i fugí, vestint-se per l'escala.

En el llit quedaren la mestressa i en Carles; aquella féu lleugeres insinuacions primer, però sense resultat, i veient que era qüestió de presentar la cosa clara a en Carles, s'atreví a dir-li:

—Apa, Carles, aprofita't, que l'Anton ja no tornarà fins a la matinada!

Al sentir això, en Carles es llençà del llit, i com un afamat anà a obrir l'armari i es menjà la meitat de la truita que havia deixat del sopar.

O CINQUES, QUE TOT VE DE CINE

MUSSOLA, Mussoleta: anem-nos-en?
—Espera't, nena. Ja t'ho vaig dir que això no era per tu. Ara ens ho tenim d'empassar tot.

—Doncs, tancaré els ulls..., que tinc por, i després somnio.

—Tanca el que vulguis.

Jo feia l'home, perquè, davant la xicola, el que no fa l'home ja és al pot. Però, amigu, vaig passar un ratet..., que ja ja! Un servidor no ha nascut per a fer-se amb bruixes i fantasmes. Les campanes, a mitja nit, em posen neguitós; les calaveres que fan anar les barres m'esborronen, i els escalos em corpenen. Per no patir amb escalos, no sóc banquer. Figurin-se!

I tot això, amanit amb trucs dramàtics i esgarriñosos, és la «panícula» que l'altra nit vaig anar a veure amb la meua nena al «Kursaal». En diuen *La campana de media noche*, o una cosa

—La meua dona és molt il·lustrada i coneix els clàssics.
—Vet aquí perquè t'athom la coneix per les cites...

així, i la fa aquell xicot tan simpàtic i que tants cors ha escardat i tantes nits d'insomni li recauen a la seva consciència. En Charles Ray.

Al darrera nostre, un senyor Esteve d'aquests de mena nova que són futbolistes i partidaris del «Barça», li va dir a la seva dona:

—M'avorreixo. Anem-nos-en?

—Fuig, home! Amb això tan interessant?

—Sí...

—Tira, home, tira!—I baixant la veu:—Tu tens por!...

—Jo?... Jo?...

—Sí, tu!

—Bé. Prou!

Ella va riure i la pròpia em va clavar un pessic. A casa vam passar una nit horrorosa. Ella, la pobreta meua, no podia aclucar els ulls; se m'arrapava com un «maillot», i encara que m'assegurava que era por, com que mai l'havia vista tan expressiva, tinc, des d'aquell dia maleït, el dubte de si era por, o era que es recordava d'en Ray. No la tornaré a portar al cine mai més. Aqueses homenots del cine no pagaran mai el mal que fan.

Els envejo, ai!...

Sol com una llumenera vaig anar al «Palace-Cine». Estic entusiasmada! Me'n vaig a l'Àfrica, cavallers. Allò són girafes, i no allò del Parc... Allà hi ha hipòpòtoms de debò, de debò. Allò són negres «super»! Allò són palpisos morenos..., allò són pits, senyors meus! Uns pits negres, grans, formosos, esplèndids. Figurin-se que les mamàs negres, a l'època de la lactància dels fills del seu cor, se'ls lliguen a l'esquena, i quan l'hora de la mamadeta arriba, agafen el pit esquerre i, catacruc!, a l'esquena. Acabat aquest, tornen a fer el mateix amb el dret. Tot comodíssim, molt pràctic i molt modern. Ara, que per fer aquestes coses es necessita molt pit...

Cine! Escola dels pobles moderns, mentor deliciós de la humanitat que puja, agradable lloc de caliu on l'amor es destapa com una ampolla de «Moët», alcavot amatent i manyac d'amors de tapadillo; si continues així, tant se'ns en fum si tornem mai més a veure el «Cri-Cri». I això no val...; deixa a en Bayés que ens ensenyi els pits, i tu no t'enredis... No veus que no hi podran anar les nenes. I què faran sense cine?

MUSSOLA

A CASA D'UN ANTIQUARI

L'antiquari.—Aquesta arqueta no val gran cosa. Lo únic que té un xic de mèrit és la tapa... Li'n donaria deu pessetes, vaja!

El venedor.—Deu pessetes per la tapa? I pel cul?

L'antiquari.—Pel cul, res, home! Què s'ha cregut!...

LES CRIATURES!!...

QUE una minyona de servei tingui un promès de la «mili», és cosa corrent; però l'Antonietta de càl Joan, com li deien en el poble, a l'arribar a Barcelona no va conformar-se amb això; anà col·locada a la casa d'un empleat d'Hisenda; i cada diumenge, mentre els senyors sortien a passeig, ella tenia tota la barra de fer pujar dins del pis a en Rigobert, un dragó de Numància, amb una cara que convidava a la decapitació.

Ricardito, el nen de la casa, va veure'l un dia que no sortí amb els seus pares; però va prometre no dir res, mitjançant unes lllaminadures que l'Antonietta tenia preparades per un sí de cas.

Res va succeir, de moment...; l'«hecatombe» sorgí impensadament, quan menys s'esperava.

Un jorn trobaren dins del pis un gat lleig i tot embrutat, que s'arronçava a la «Mimi» (la gata de casa) amb una tendresa commovedora.

Dònya Gertrudis (l'ama), en veure l'espectacle, cridà indignada:

—Ave Maria Puríssima! Què fan aquests bitxos? Com heu deixat entrar aquest animaló?...

I Ricardito, filosòfic, contestà:

—No t'espantis, mamá; deu ésser el «militar» de la gata; veïam si també porta bombons com el de l'Antònia...

LA CONQUESTA

ERA cosa feta. Després de rondar-la molt, de fer-li moltes postures, ella li va dir, aprofitant una distracció del marit:

—Sap el que hauria de fer, vostè? Cercar un piset, que fos un reconet de cel, a propòsit per a estimar i que no costés gaire!

En Pere Màrtir va estar a punt de tornar-se boig.

—De manera que ella, ella mateixa, ve a mi, per sa plana voluntat, sense que jo hagi tingut d'extremar la seducció? Oh, és un àngel! I, és clar, la pobreta vol un piset, on ens poguem dir el nostre amor sense testimonis i sense roba!

I des d'aquell dia, en Pere vinga cercar pis per alts i per baixos, car no es troba així com així un piset bufó i a propòsit per a estimar.

Va córrer l'Eixamplis, Gràcia, Sant Gervasi; però, res. Va arreplegar una torticolis de tant mirar en l'aire, i el pis sense eixir.

La senyora Riudavets tot sovint li preguntava:

—Ja pensa amb el nostre piset?

Si hi pensava! De dia i de nit! A tothora!

Per fi un dia, i després de pagar un grapat de pessetes de traspàs, va trobar el piset ideal, i,

somniant ja en la primera entrevista, corregué a dir-ho a la seva enamorada.

La senyora Riudavets va quasi plorar d'alegria. El carrer, el veïnat, tot ho trobava ben escollit.

—Demà, sent? Demà, a les deu del matí, em tindrà al niu.

I li estengué la mà, que en Pere Màrtir va apretar de tot cor.

Ai, demà! Demà sí que no s'accontentaria amb apretar la mà sola!

A l'endemà, en Pere, tremolant de goig i esperança, estava al piset que ja havia fet rentar, i on hi havia portat una otomana, pel que podés servir.

A les deu en punt trucaren a la porta.

En Pere Màrtir, ple d'emoció, corregué a obrir.

—Déu lo guard!

I riallera, fresca com una rosa, entrà la senyora de Riudavets, acompanyada del seu marit.

—Veus?—li féu ella.—El senyor ha sigut tan amable, que s'ha pres la molèstia de cercar-nos aquest piset. És una monada, oi?

En Pere Màrtir estigué a punt de desmaiarse.

—De manera, que...

—Sí, amic Pere Màrtir... No oblidaré mai el favor! El pobre Riudavets tenia un gra al coll, i no era cosa de què se li rebentés, contemplant balcons! El pis ens fa... Ja sap on té una casa a la seva disposició!... I dispensi... Hi ha tanta escassetat de pisos a Barcelona!

En Pere Màrtir està fent passos per a fer-se frare.

—A casa hi estarà bé. Als criats acostumo a fé'ls-hi els ulls grossos...

—Caram! No hi pararé pas...

DE DÍA: FRONTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 18 DEL
PASADU DE GRACIA

EDICIÓN DE BARCELONA
UNICO DIARIO QUE SALE UN BOLPE CADA SEMANA

LA TENDENCIA DE REPARACION
SERVIMOS FINIS PARA ATENDER LAS
ESCLAMACIONES

Año I

DIRECTOR: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1420

ARTICULO FUNDAMENTAL

El ente positivo y la cognocibilidad del yo

Ya estamos bien guarnecidos, ya, como hay mundo. Todo está trasbalsado, y a cada mudada perdemos una sábana. Ahora, para acabarlo de engiponar, Duque y Salvado ha estrenado una cosa así como «El testículo coreográfico», que hay para aligular pan y mojar sillas. El cuadro es esparverador. Aquello de Picasso se va como agua de hidet y todo acabará como el Rosario de la Aurora, sin plumas y cacareando. (Me temo que aquí he metido los pies al cubo. Hagan los ojos obesos.)

Ya hago bien yo, ya, que como los camálidos todo me lo tiro a la eskena. Para encaberrarse con Alba y Melquiades o en sacar el entrellado a las patochadas mauritanas o decirle aquello a don Millán no vale pas la pena de pagar cédula, y esto es metáfora, pues mengnis no la paga hace un pedo de años. Los únicos que deben pagarla son los que las confeccionan. El que la hace, la paga.

A ver si saben, la cédula ¿en qué se parece a un clarinete?

Pues en que es *per-senal*. Ahora un servidor escribe a ratos extraviados, un libro de cuentos. El cuento ha sido siempre mi deria, mi cebolla. Ya de muy marreo me gustaba trabajar el cuento. A uno que me escribía, cuando me casé por detrás de la iglesia con Lola la carnicera (por detrás es menos comprometido), que me deseaba felicidades *sin cuento*, le hice malbien los morros. Ahora que me huelga, engipono un tomo, que será una mena de monumento monumental.

Y para que no crean que soy como las luces de los recibidores (que son pa...veros), os dejaré ir dos de los cuentos, como muestra. Si dicen que para muestra sirve un botón, os regalo dos botones.

El primero se dice: «El clamor de una virgen a las oscuras, o el drama de un cabeza al tarde». Figura una casi bien menor, revenida, muy mantecosa, que se va de bole con su novio, un fulano que es un barra y que le busca las cosquillas. Gariando hablando, llegan a un carrerón obscuro como garganta de lobo o como un pecado de fraile, y un golpe allí, el comienzo a demostrarle su amor de una manera de aquello más palpable. De primer entuvio, ella, creyendo que él hará no más juegos de manos, hace como si badara, pero cuando ve que él manó quiere que bade, no quiere badar y grita como un mal espíritu. El hace como si nada y aprieta el cerco que es un contento, y ella venga esgargame-llarse.

—¡Sereno! ¡Sereno!
Pero el sereno es a la tasca haciendo el burro mallorquín y la cosa pasa. Todo pasa en este mundo.

Ella sigue gritando.

—¡Sereno! ¡Sereno!
Pero al cabo de una mica, cambia de tono y grita, con voz de gato menor de edad:

—¡Ay! ¡Sereno!
¿Qué? Les ha hecho pieza, ¿verdad? Pues aquí os encolomo otro. Dos fulanas un día entraron en casa. Ucharitas para tomar un chocolate, o mejor dicho, dos chocolates, pues les corría la ratita y no querían dejarse decandir. El camarero, que es diligente, es decir, un buen mozo, a pesar de ser enano como Camet y Noguer, audió a corre eulta.

—Tomarán algo?
—¡Hombre! Tomar... ahora nos dejamos.

Absorberemos si de acaso.

—Y qué absorberán?

—Traiga dos chocolates con ensiamadas.

El mozo gritó, con voz abaritonada:

—¡Dos chocolates con ensiamadas!

—Oiga...

Y una de ellas, casi a cao de oreja, no sé que diantres dijo al camarero, que este gritó:

—¡Estas dos van calientes!

Todo dios se meó de risa, y el pobre se refería a las ensiamadas.

—¡Verdad que hacen gozo? Ahora, como virolla, os encolomare tres chistes poca-suetas.

1.º ¿Por qué un hombre alto ha de ser peludo?

Porque un hombre alto tiene mucha sombra. (Que se ponga al sol y lo verán.)

El que tiene mucha sombra, es gracioso.

El gracioso tiene golpes.

El que tiene golpes, seguramente le sale un cardenal.

Y el cardenal ¡tié-ca-pelo!

2.º ¿En qué se parece un cesante que duerme en unas golfas a Tarragona?

Pues en que Tarragona tiene catedral, y el cesante tiene el ¡catre-dalt!

(Se suplica que no se enfutismen.)

3.º ¿Por qué usan braguero los conductores de los trenes de carga?

Porque como los trenes de carga suelen llevar un pedo de vagones, van con tren-ca-dura!

Y pliego por hoy. Con lo dicho ya habrán visto el talento que tragino. Apa.

BUENDIA Y GASSOL

EL «DIA BÉTICO» REFORMISTA, O YA LO SENTIRAN A DECIR.

El Día Bético cada día se vende más. (Lo que hay es que se compra igual.) En vista de ello, más contentos que un perro con hueso, hemos decidido, aun cuando nos cueste un pimientito, hacerle una cara nueva. El Día Bético, la semana que viene, saldrá todo nuevo de trinca.

Los tipos serán los mismos porque si al público le hacen pieza, sería una animalada cambiar los tipos de la casa. Y conste que tenemos cada tipo que esbojerra! Pero los combinaremos con salero y traza. Además, hemos comprado a una estertería—que es al-par-gateria—dos gatos, pues nos eran de aquello más necesarios, porque que *d'e-ratas* teníamos!

Hemos alquilado a un siete ciencias que era del Ateneo y le dieron la hojadelata porque no puginaba y no admiraba a Borralleras, que hará de corrector. Es un modelo de corrección y muy puntual. Como no está por faltas, nos ira muy a la hora.

Hemos obligado a los linotipistas a que saquen pruebas de todo, como los buratos. Pruebas son amores, que dijo Pujols.

Además, hemos alquilado tres cajistas que se dicen Lino Pallús, Lino Sominas y Lino Bansa. Los hemos triado que se digan Lino, pues de esta mena de manera, siendo cada uno cajista, nadie negará que es Lino-tipista.

Sustitiremos los artículos de fondo por los de fonda y tendremos servicio de fuera por recadero sin hilos.

A los redactores, que ahora no cobran una malla, les doblaremos el sueldo y nuestro director ha contratado, para que

le acompañe a un tal Salisaca, que ha tenido la viruela, para que digan que sale con grabados.

No nos mamamos el dedo ni nos so-namos con media manga. Somos así, mal nos está el ser paveros.

DEL CAPAZO FILOSOFICO

¿Qué mosca es más agradable?
La estufa, porque mos-ca-lieña.

¿Qué necesita el que coje reuma haciendo los tatos a su novia?
Un parque por-eso.

—¡Ay, carico! ¡El señor Sala ha apelado de la sentencia!

—¿Sala apela? Es un cochino.

ROMPECUELLOS

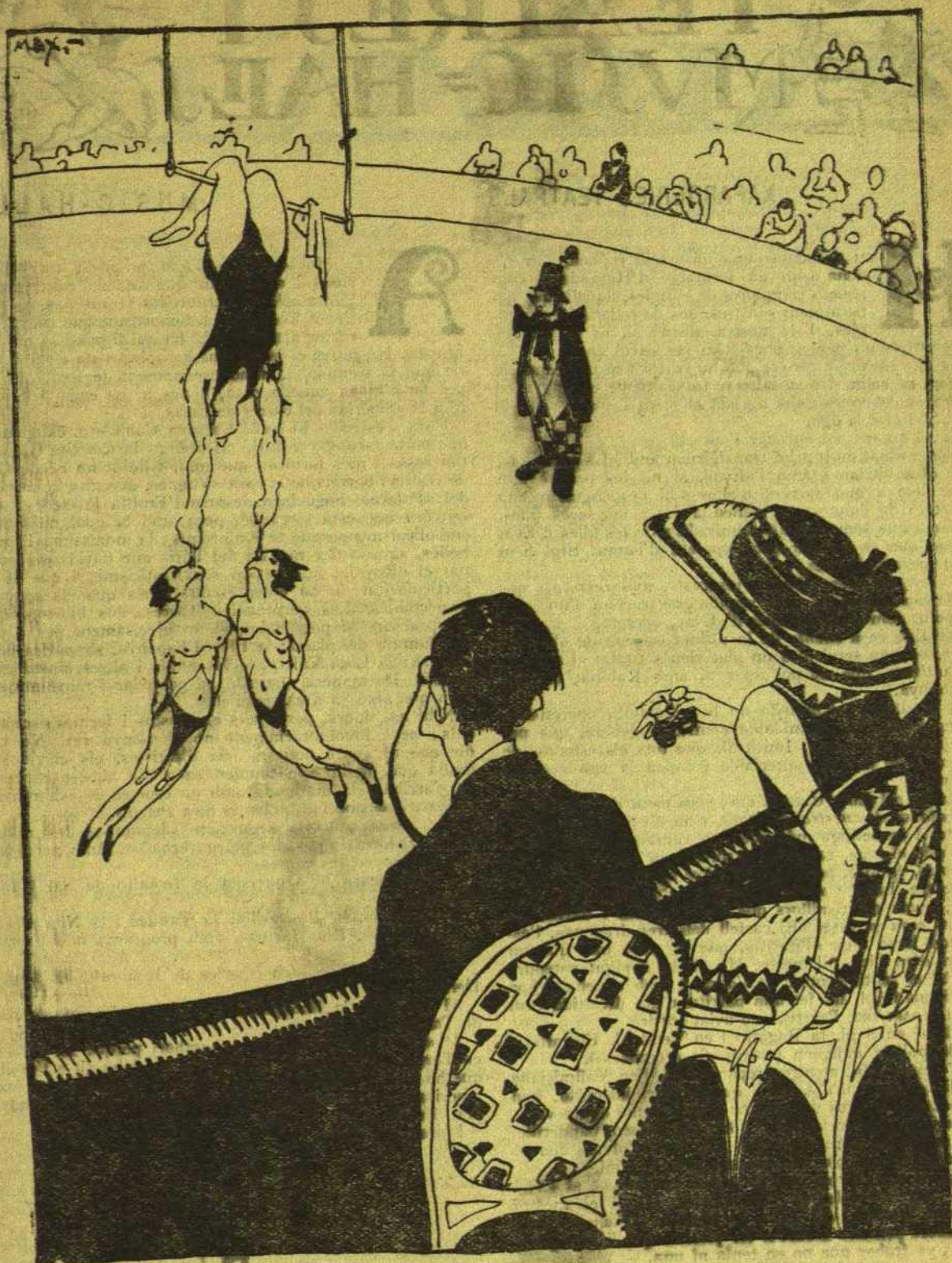
¡Ya son sóminas, ya! Aquello del otro día era:

«La cama».
O sea el lecho, el piltre, el talamo, etcétera, etcétera.

Si enciertan éste, les regalaremos un cap-i-cua y un qué de que.

VOISIN ED VION
ALIMENT
LO MATAREN
L. R.
POLITIC ANTICATALA
A LES CINC
D'ALELLA
NOTA
LO D'EN CANEO, EN CASTELLA
CREMO, SENSE UNA LLEIRA
Qui no vulgui pois que no hi vagi
¡MUY!
BLAU ADA
E E E
SUSTO O
EL
TIRA CARRO.

Rumien, rumien!

—Es robust aquest atleta!
—I què me'n dius dels dos que li pengen?

TEATRES I MUSIC-HALLS

XAFARDERIES TEATRALS

MUSIC-HALLS

HEM de sentir una afirmació rodona, tan rodona com un formatge d'Holanda o com aquells companys de l'anglès, aquells que generalment són tres, dos de rodons i un d'anglès. I la nostra afirmació, és la de que l'opereta és un gènere poca-solta per excel·lència.

Es una mena de gènere que no és carn ni peix, que no és figa ni raïm, i a nosaltres, francament, ens agraden les coses concretes; ens agrada el raïm i ens agrada la figa. Sobretot la figa.

Perxò no ens pot agradar l'opereta.

Potser filant molt prim transigiríem amb «La princesa», amb «La viuda» i amb l'«Eva», si no fos perquè han donat lloc a que darrera d'elles s'hi despengessin una col·lecció de llunes que vénen a ésser les seves filles. I encara que som fervents admiradors de les filles d'Eva, des de que es va estrenar l'opereta d'aquest títol hem de fer certes reserves.

Si, senyors; hem d'ésser reservats, més reservats que els de can Masquefa, cada vegada que tractem d'un tema tan pelut com el de les filles d'«Eva», opereta.

Tot això ve a cuento de la última estrena de «El Dorado», on van servir-nos un plat vienès titolat «La dama del antifaz», que no pot anar ni amb Rubín ni amb Carabanya.

Es la última escurrial·la de la poca-solta operetística i l'argument més formidable contra el gènere, que per sort ja es va acabant. Inútil dir que tots els esforços de l'Ortas i de la seva apreciable companyia van resultar balders.

I anem pel Lític Català, que, convençut de que el *movimiento se demuestra andando*, s'ha dit: *ande el movimiento*, i es belluga més que una rumbista ben sopada.

Allò de «L'ou», saben?, va sortir una mica covat.

Doncs, és molt poqueta cosa. Per aguantar i fer viure el Teatre Lític Català, almenys se'n necessiten dos, d'ous, i una mica millors que el d'en Duch i Salvat.

Altra cosa va ésser «El castell dels tres dragons», l'estupenda farsa d'en «Pitarra», que fa riure més que un discurs d'en Pich. El mestre Morera ha sapigut entendre molt bé el sentit grotesc de l'obra, i amb aquella grapa que té quan vol, ha fet una partitura tan divertida com el CALENDARI DEL PAPITU, que aviat sortirà.

Molt bé en Sagi, la Bogatto i en Vendrell. Els altres, com la policia indígena (volem dir «regulars»).

A l'«Espanya», mentre preparen allò d'en Vallmitjana que diuen que anirà tan bé, que el diari ho porta, han estrenat «Els polvos del doctor Rivelto», que és un vodevil d'aquells que ho fan tot, és, que piquen, banderillegen i mantenen de riure, al públic. Són uns «Polvos» que no se'ls podria escapar cap senyora que s'estimi.

Darrerament, diem que va passar bastant bé al «Victoria» una sarsuela de l'Hernández Mir i el mestre Guerrero, titulada «El gallo de Morón». D'aquest gallo en Gishert pensava treure'n les plomes que li mantenen, però es va trobar que no en tenia ni una.

Es clar, quan els autors l'hi van entregar, ja estava *sin plumas y cacareando...*

L'HOMME DE LA CONXA

Al «Monte-Carlo» s'han proposat fer bé les coses i aconseguir que aquella casa recobri l'animació de venturosos temps passats. En Pepet Tomàs està demostrant que com a director artístic no hi ha qui li passi la mà per la cara. Ho prova el fet de que ha aplegat un elenc artístic que fa tremolar..., i no precisament de fred, que no pot fer-n'hi en aquella casa, doncs hi ha cada pell, que ni a la «Sibèria» del carrer de Corts.

Com a estrelles hi ha la Carmen Caballero, estupenda, que porta tarumba a mitja clientela, i la Conxita Garzon, tan rossa i més formosa que mai, i lluint un bé de Déu de vestits i barrets de la casa «Vogner», que ni a la «revue» del «Palace». Segueixen després l'Emília Praxedes, una senyora que està força bé, però amb la qual no volem embolicar-nos perquè té compromís; la monfíssima Pepeta Sellés, aquella flor mística del Túria que havia revolucionat el «Royal», malgrat el seu misticisme, i que té la particularitat de no voler escoltar més que els senyors respectables. Les germanetes Torres, dos bibelots que compraríem—si poguéssim,—i no precisament per a posar damunt del piano; la Flor d'Espanya, simpàtica com sempre; la Lina Valery, la Morenilla i altres, fins a cinquanta. De manera que n'hi ha per triar i remenar, encara que això va a càrrec d'elles.

N'hi ha, doncs, per a tots els gustos i formes esculturals; però involuntàriament no s'ensenya res. No cal dir que al veure aquesta tria d'artistes, els corridos i molts que no ho són omplen cada dia aquest concert, on s'arriba a la matinada amb un espetec de «shimmys» i «fox-trots» que fan ballar el més ensopit.

Als altres concerts segueixen adoptant-se les mides moralitzadores imposades pel governador. Amb prou feines s'ensenyen les cames.

A l'«Alcázar» hi segueixen la Granito de Sal i Los Sibaritas.

A l'«Edèn», la Preciosilla, la Yankee i la Nita Coça.

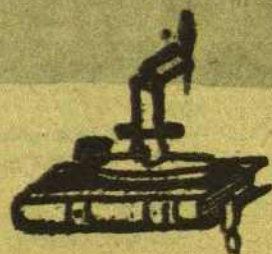
Al «Folies», Els Harturs, amb programa nou i espeterrant.

A l'«As», l'Elofranch (fàbrica de rumbes) i en Manel Derkas.

Al «Royal», la Margarida Vila, la Sobiet i la Lluïsa de Tormes.

Al «Cafè Catalán», gran rebombori perquè ha guillat en Torres del jazz-band. En Ramonet ens ha dit a l'orella que ha anat a Indianòpolis a cercar una «troupe» de jazz americana per a la inauguració de les reformes que tindrà lloc el dia 8.

I prou per avui.

EL «MENAGER»

El «menager» és l'home que protegeix al minyó que fa pinyes en públic. És el seu assessor, el que vetlla per sos interessos i fa el parvero amb els seus èxits. Una mena d'apoderat de «torero», de representant de còmic... Una mare amb pantalons.

El «menager» comença per enamorar-se—esportivament, eh?—d'un xicot que promet en el ram de la boxa i a fer-s'hi amic. Que el noi no té calé i no pot entrenar-se com cal? Allà va el bon senyor i pugina. I plouen els bons consells, els «sablaços», les satisfaccions i els disgustos.

Ara, que això de la boxeamenta, fa com els melons. Per un que te'n surti de bo, deu et surten carabassa. I si al «menager», en lloc d'un meló-pinya li ha tocat un pepino, ja ha rebut. Perd el temps, els guants i la gana.

Però si el «poulain»—del protegit s'en diu així a París de França—resulta un «as», el «menager» no s'hi veu de cap ull, i somnia truites, i projecta exhibicions a Reus, a Nova York i a Itàlia..., avançant ell les despeses, com és natural. Però amb això passa com aquells senyors rics que fan un diari per donar-se pisto. Al començament hi perden un femer de pèlles, i ells, tan fresquets. Si li diuen per què ho fa, contesta:

—No hi ha qui té una querida? Doncs jo tinc un diari.

I ve un temps en què el diari fa forrolla i guanya molts calers, i l'amo ric, s'hi fa més. Llavors, el senyor «treu diners de la querida», i per lo tant, mataronreja.

I així li passa al «menager». Quan vénen els daus bons, l'home està al tant dels beneficis, i, per lo tant... etc., etc.

Mentrestant, fa el «primor». Per a molts anys sigui...

TANOCA

FUTBOL

PSICOLOGIES

Vatua l'aigua calenta, i quina animació hi havia el passat diumenge a Canaletes a l'hora del «live o'clock pastas»! Semblava que ho donguessin! Un servidor, al sortir de cà l'«Espanyol», va anar-hi a raure, i que de què que l'ull de poll se'm converteix en una truita al plat. Però, malgrat el perill pedestre, un servidor, que, demés de vegetarià és psicòleg, va donar per ben empleada la trepitjada i una racció d'aixarop que un pallus va tirar-me damunt de la gabardina, perquè vaig poguer fer observacions a dojo, que m'acrediten d'una mena de Xenius deportiu, que ja és quelcom.

De primer antuvi vaig fer un raig d'observacions «sobres» el senyor Canalias, soci del «Barcelona», al corrent de pago i lluidor de la insígnia fins en el traje de rentar-se els peus. Feia cara d'home satisfet, d'aquell que ha tret una rifeta, i la seva satisfacció li brollava en for-

ma de «campeons» pagat a un pet de bordegassos que el marcaven. I és que l'home acabava de treure un pes del damunt, gairebé de tamany natural. Al guanyar el «Barcelona» al «Sabadell», de trista recordança, per tres a un, va respirar com si li haguessin dit que l'«Espanyol» s'havia declarat en quiebra, doncs amb l'empat de l'«Europa», aquest li anava al darrera i no amb un flubiol sonant precisament. I si profundíssim en els interiors del nostre home, veuríem, per poc que hi guipéssim, un cert sentiment de què els seus odiats rivals, els minyons d'en Canals, no haguessin obtingut un major èxit. Per excepció, hauria fet un bot d'alegria si l'«Espanyol» hagués clavat «panadera» als de l'«Europa». Ja veuen si és complicada, en certes diades, la psicologia d'un incondicional!

Vaig observar també a un espanyolista. Aquest es trobava en el greu compromís de no saber si posar-se trist o alegre. Ja era consolador, ja, després de tants «días aciagos» empatar amb la colla d'en Matas, però, aquell mig punt que du el «Barcelona» d'aventatge!

Potser, potser, hauria volgut més no empatar a un, i que en Zamora no hagués parat com va fer-ho i que en Peidrò no hagués donat a en Bordoy aquell disgust de l'esquitllada!

En fi; que això dels interiors cerebrals d'un aficionat és més complicat que un manifest federatiu, i que en Zamora, al no parar el penal, va fer gairebé santament...

I plego, doncs em sembla que això m'està sortint llau-na.

«BARCELONA» - «SABADELL»

E. .a.e.o.a .a.a .e. .o. .e. .a.a.e., u.o

Si, senyors, tots el que havien donat una solució exacta amb aquesta fuga de vocals, poden passar per el «F. C. B.», que els hi donaran una estampa on hi ha en Zamora purgant tots els seus pecats en mig del foc etern i voltat de dimonis.

Què els hi sembla? Han tingut una bona pensada? Nosaltres, després del partit, vàrem tenir una sentada amb el porter del «Sabadell», i ens va confessar inter nos que la panadera era deguda a que no estava acostumat a que els hi entressin amb el cap.

Sant cristià! Doncs què's pensava! Sinó que en el futbol primer entra la pilota i després el cap, i en canvi en lo altre... ja ho saben. El partit va ésser una mica mogut, lo qual és ben comprensible jugant en Martínez-Sagi. Els del «Sabadell» anaven moguts per culpa d'en Martínez-Sagi, que cada dia és més bufó i més bellugadís. Encara que totes les tercerilles d'aquest xicot no donessin el resultat que ell volia, no per això hem de restar-hi mèrits.

Quantes! Quantes dones de vida airejada que presenciaven el partit, veient-ho tant castic, no varen exclamar: Si jo fos portera del «Sabadell» m'en deixaria entrar vint.

Nosaltres, amb una mà posada al damunt del cor i una altra més avall del llombrigo, estem convençuts que en Martínez-Sagi acabaria els p.b.r.t.s.

Abans de plegar, ens plavem en assabentar a tots que el resultat fou de 3 a 1 a mercè del «Barcelona», i que en Mariné va ésser una mica massa indulgent, lo que va promoure conflictes de veinat.

Al meu costat hi seia un bon senyor de Sabadell, que estava indignat perquè deia que aquell Mariné era un dels que anaven en el vaporet que va enfonsar a la golondrina.

B.O.X.A

Tots aquests jocs, on les castanyes són el primer element, fixe'u-vos bé que compten amb més aficionats mascles i femelles que no pas cap altre. És veritat que amb allò de les pilotes també es compten a parells, i fins a dotzenes; però aquest, de fava per aquí i pinya per allà, ens recorda més que cap aquell sisè manament que tantes i tantes vegades deixem incomplet amb remordiments a la butxaca i els ronyons a la funerala. Quan un lluitador puja a la gàbia, comença per la vaselina, després una mica de sang que li raja i tot seguit la palangana, esponja, tovallola, la gran glopejada i uns quants durots com a premi. Al principi uns calçonets i després ja porten culots de seda i bates de preu. Ah, i no em vull deixar lo millor, que són els dos petonets de despedida i el *¿tornaràs?*

No us queixareu pas, que per quinze centimots teniu fins filosofia, encara que sigui de la de tot a seixanta cinc.

I ara garlem una estoneta de lo del darrer divendres a l'«Iris», marca A. E. P., que no té res que veure amb la magnèsia de les tres lletres, i faig aqueixa aclaració per les moltes discussions que aquest tema ha portat.

Aquí teniu un home que ha sopat com dos bisbes i de gorra. La casa m'envia per *guapo* a què la representi a la inauguració de la nova acadèmia de la ballaruga, que en Pastrat ha obert a l'Esquerra de l'Aixampla. Bon àpat, l'esperança d'una bona suada, que els que no saben enraonar en diuen *soirée*.

Arribo, i tot seguit faig el càlcul de què entre el públic, premsa i policia, s'ha omplert local i taquilla. Ja comencem bé. En Reyes, com a diada de gran gala, estrena una armilla groga, que li escau d'allò més bé, amb lo morenot que és.

S'enfilen en Bosch i en Muralla, que de primers anuvis ja ens fan allò de *agítese antes de usarlo*. Es coneix que volen fer-se passar el fred i s'escalfen com a bons germans. En Bosch fa una exhibició de rumba que prou l'hi copiarà la Granito de Sal. El combat és nul i passem a l'altre.

En Gironès, que ens agrada cada dia més, en el bon sentit de la paraula, endinya un favor a en Brown, que aquest es deixa caure a terra com els nanos, que diuen: ja no jugo més. L'àrbitre compta, l'altre s'aixeca, un altre pebrot d'en Gironès i tornem-hi que no ha estat res, fins que, comprenent allò de qui no vulgui pols que no vagi a l'era, decideix no moure's de terra, perquè és allí on està millor.

Lo d'en Michel i en Cañizares sembla que no va agradar massa. El públic, disfrutant amb la gran bronca pel de casa. Tot plegat, una refregamenta d'all sense trencadisses. Guanya en Cañi, s'en van, i la gent contenta.

En Makadoni va rebre un *viento fuerte huracanado*, en forma de Baker, que prou té pulmonia per dies. Molt bé, tupinamba, així ens agrada. Tres copets i a fora. Recomanem al francès unes bones fregues «no m'estaquis».

Allò del campionat fou més disputat de lo que ens

pensàvem. Hi ha que veure que s'hi jugaven la borsa, i això ningú ho vol perdre. Bé, molt bé en Paret, i lo mateix en Valls, i si ens poseu al dit a la boca fins direm que va anar d'un pel.

Guanya en Joe, guanya l'empresa i tothom guanya unes horettes, que van donar ganes de tornar-hi.

OZZIK

Tota la correspondència de PAPITU, dirigiu-la a l'Apartat de Correus núm. 925, Barcelona

—Aquest tenor té la veu de falset.

—De Falset? Ca! Si és de Valls!

GRANS PARTITS INTERNACIONALS

entre el famós equip

ERSTER FUSBALL-CLUB DE PFORZHEIM

(campion del gran ducat de Baden, Alemanya)

i el **C. D. EUROPA**

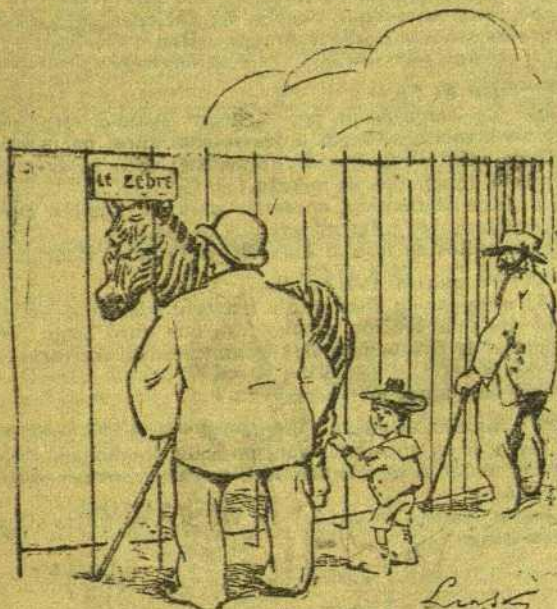
que es celebraran al camp d'aquest club els dies 8 i 10 del corrent mes, a dos quarts de tres de la tarda. — Per a localitats, al domicili social del club organitzador, carrer de Sant Domènec, 5 (Teatre Principal), Gràcia.

UNA RECEPTE

—Què t'hi poses al cutis per a tenir-lo tan blanc?
 —Llet.
 —Llet? I tu creus que es tornen blancs els llocs que
 es banyen amb llet? I ca!

(De Caras y Caretas.)

—Mira, papà. Un cavall en trajo de bany!
 (De Le Rire.)

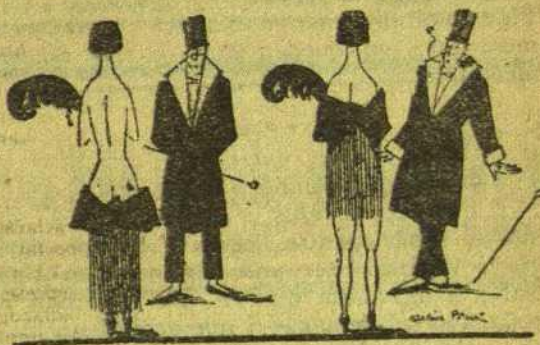
—I a ell l'haurà previngut el seu papà?
 (De Sans Gène.)

REFLEXIÓ

Una meuca vella contempla una parella tendra i innocent, i exclama:

—Ai, Senyor! Quan veig una poncella així, penso que el primer cop no vaig cobrar ni un centim!

(De Simplicissimus.)

—No surto si no t'aixequés un xic més la roba.

—Així?

(De Le Rire.)

UN ERROR

Un fulano treu de casa, d'una patada al cul, a un xitxarello que ha anat a demanar-li la mà de la seva filla, i aquest exclama:

—Dispensi, senyor. Hi ha una confusió. Es la mà de la nena el que jo volia, i no el peu de vostè!

(De Le Rire.)

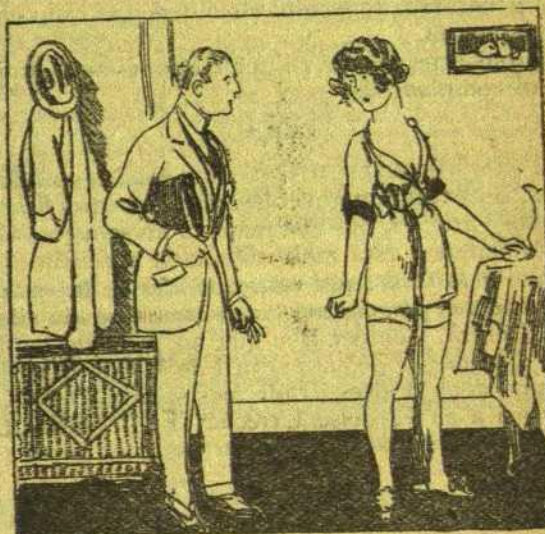
L'EVANGELI DEL DIUMENGE

Un capellà pregunta a un dels nens de la doctrina:

—A veure si saps què va fer Nostre Senyor el diumenge...

—Es va rentar els peus!

(De Le Rire.)

—No m'agrada que em facis observacions davant de gent.

—Però, si no hi ha ningú...

—I jo, que no sóc ningú?

(De Sans Gène.)

MOSTRUARI PER A ESCOLLIR MULLER

TIPUS DE DONA DE SA CASA.—Ella mateixa es fa la toaleta, compra i prepara el menjar, fa la bugada, fa sa roba i sos capells, fa pujar els seus fills, i fins de vegades fa portar banyes al seu home. No li agrada el món; l'horroritza el teatre, i mai se la veu en els magatzems de modes. En tot es fica, i no demana calers al marit. Llegeix el *Patufet* i *El Hogar y la Moda*.

Tipus molt demanat en el mercat, però excessivament rar; en queden dues o tres dotzenes d'exemplars.

TIPUS POÈTIC.—Somnia sempre amb passions romàntiques i casaments *in articulo mortis*; se li crema el sopar mentre llegeix l'*Alcázar de las Perlas*; voldria ésser una heroïna d'en Valle-Inclán; li agradaria que els fills es fessin per l'orella. No cal demanar-li que arregli un lit, o cusi un botó... Horror! Si almenys es tractés d'uns *gregüescos* del segle XV...

Tipus molt recomanat per a les classes passives i empleats de l'Ajuntament.

TIPUS «VISCA LA GRESCA».—Li agrada el xampany, el «Pippermin» i les ostres; se les menja en el millor reservat; és capaç de fer qualsevol «cosa» per un anell o unes arracades. Coneix tots els refrans de cafè-concert. Voldria ésser amiga íntima d'en Millan-Astray i d'en Batlling-Siki. Detesta els fills, perquè deformen el *talle*. Passa la vida en els magatzems de novetats i torna a casa a les vuit del vespre, havent-se oblidat generalment, deixant els diners a la minyona, de la «teca».

Tipus especial per a l'home que té molts amics i vol complaure'ls.

TIPUS «INTEL·LECTUAL».—Ha escrit dotze drames, cent vuitanta novel·les, vint comèdies i tants versos i articles, que ella mateixa no se'n recorda.

Actualment està molt enfeïnada aprenent *Retòrica y Poética*; per cert, que allò de la *epanadiplosis* i el *pleonasma* (cataplasma que diu ella), no li entra. Compendreu que no li queda temps per a cuidar-se de casa seva i de la família. Ella és una dona d'idees i cada mes saluda a en «Xeniús» i a en Frederic Urrecha (?).

Dona indicadíssima per a un sergent de carabiners.

*** D'una crònica teatral de *El Diluvio*:

«Aunque compañero en la Prensa y lamentándolo mucho, nosotros, como siempre, hemos tenido por norma la sinceridad en nuestros actos, reconocemos que el estreno de la revista «L'ou com balla» no constituyó ni mucho menos el éxito que de la misma esperaba la Empresa del Teatro Lírico Catalán.»

Jo, d'en Duch i Salvat, m'enfadaria.

*** De la mateixa crònica, un xic més avall:

«Se estrenaron unas nuevas decoraciones de los escenógrafos señores Batlle y Amigó y Ros y Güell.»

Lo estrany seria estrenar decoracions velles!

*** De *El Ciero*:

«Se ha comprobado por riguroso estudio estadístico que un hombre, al llegar a los sesenta años, ha ingerido más de veinte vagones de alimentos; esto es la carga completa de un tren de mercancías.»

La dosis alimenticia necesaria para un hombre puede ser evaluada en 3,200 kilogramos al día.»

3,200 quilos de teca al dia! Ni en Francos Rodriguez!

*** En gairebé tots els diaris:

«Al terminar su discurso, la mayoría tributó al jefe del Gobierno una ovación estruendosa que duró largo rato, mientras de los bancos de la mayoría salían voces de protesta.»

Vaja uns bancs més xerraires!

*** Aquesta és de *La Vanguardia*:

«Joven de 23 años huérfana, posición desahogada desea conocer señorita de buena familia, para contraer matrimonio.»

Quines coses s'anuncien! Es veu que es tracta d'una somia-truites!

—Es a la presó en Ramon?

—Sí, noies. No volia vendre els ous a tasa, i ara l'han agafat pels ous.

Ramoneta: Ni que ens dones angüia.—*Una nena de Banyoles:* Al, prenda! Això, no!—*Pa i Xocolata:* Mirarem de ficar-li la xarada.—*Un Uetós:* Hi ha pasta per a fer un conte. El farem.—*La Societat Farol:* Sols aprofitarem un xistó, i petitet.—*Ramdead:* Ja és tonto, ja, però no interessa gaire.—*L'olla dels...*, etc.: Tindrem presents les seves advertencies.—*Mas, Roca i altres soldats:* No ens en cuidem de les padriñes.—*Tarot:* Sel saluda Ja sentirà parlar de nosaltres.—*El noi de Sarrià:* Endevinada.—*A. F. C.:* Va, com desitja.—*Sador:* S'aprotaria.—*Ladri:* Potser si que s'aprotaria. Qui sap!—*Club Llombriego Pelut:* Ja s'ha dit. Mai badem!—*Balari:* No fa pel nostre tarannà.—*Lluquet:* Ara li fan el mànc. Espera, si és servit.—*Noi del Pebre:* I un be negre! No sé pas que hi veu!—*Dos amics d'en Cuyàs:* Saludin a en Cuyàs, però no ens vinguin amb llanes.—*Toca Toca:* Potser n'hi arreglerem un parell.—*Nas d'escañol:* N'hi ha un cove de vostè. No li vam dir que ja s'havia publicat? O és que vol que ho posem per... dallones?—*Un burot:* Vigili la línia i deixi's de cançons.—*Velaques II:* Com més va, més malament ho xafa. Per aquest camí no arribarà a la immortalitat.—*Rocacallada:* Uix! Quina pudor!—*Nen tendre:* Que aprofita el paper d'emboïcar el berenar per a escriure ses animalades? Que no ho sap que això no fa fi?—*Un entusiasta:* Bé, no s'enfadi. Que vol fer-hi! Si l'enveja fos tinya... Ja plegaran, ja!—*Puro, Costa i Virginia:* No n'hi ha de fets, per ara.—*Sis garates:* Sis per a fer això? Toca a molt poca animalada per cap!—*Tanu:* Anirà, amb mitges soles i talons.—*Sastre Tell:* Bonastre si coneix el panyo.—*Tocaçan:* No ens agrada gens ni gota. Ja ho ve

El va bé.—Un de Lleot: Al covell.—Nanu Peterrell: Si tingues un xic més de gràcia!—Pous Pi Pou: Res: una hera tonta. En queden una pillassa.

GRAN CABARET CAFÉ CATALA

RAMBLA DE SANTA MONICA. 6

Dia 8, inauguració de les grans reformes al cabaret. Cada dia, gran ball, de les 6 de la tarda a les 4 del matí.

QUINTET JAZZ-BAND

GATZZ - HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35. 1."

PAVILLON MEUBLÉ

Regás, 6

Barcelona (Gracia)

TALLERS GRAFICS COSTA, COMTE DE L'ASALTO, 45. BARNA.

GRAN CAFE ESQUERRA BAR

ARIBAU, 21—TELEFON 4070 A

Menjars econòmics.—Reservats sense augment de preu.—Vetllades musicals totes les nits.

Demà, dijous, a les set del vespre, **GRAN FESTA TABARINESCA**, organitzada per el mestre Pastrat, en honor de la simpàtica directora **CONNITA HERAS**.

MONTE-CARLO

Exito de la canzonetista de la riqueza
y la elegancia

CARMEN CABALLERO
de la arrogante y hermosa canzonetista
EMILIA PRAXEDES
y la cancionista CONCHITA GARZON

LA BUENA SOMBRA

Instal·lació esplèndida. Programa atractiu. Temperatura agradable. Noies maques. El lloc més elegant de Barcelona.

TEATRE VICTORIA

Compania Gisbert. Tots els dies, programes variats. Exit de PIM-PAM-PUM i l'humorada còmico-lírica EL GALLO DE MORON

TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil d'en Santpere.
Gran èxit de ELS POLVOS DEL DOCTOR
RIVELT. En assaig: A L'OMBRA DE
MONTJUIC (tres actes de J. Valldmitjana)

POMPEIA

Espeterrant companyia de vodevil. Les més ben fetes i fenomenals estrelles, es troben en aquest recollit music-hall.

ALCAZAR ESPAÑOL

Gran éxito de ¡AQUI ESTA LA GLORIA!
 Les formosose estrellas EVA SEGURA, la
 GRANITO DE SAL ¡ LOS SIBARITAS.
 ELEGANT CABARET.

ROYAL CONCERT

Exit de LLUISA DE TORMES, MARGA-
RIDA VILA i PAQUITA SOBIET.

TEATRE COMIC

Compania dramàtica Rojas - Cazaró.
Gran èxit del drama social: **YO NO MATO!**, i el famós drama **LOS MALHECHORES DEL BIEN**

FOLIES BERGERE

VUITANTA ESPETERRANTS ARTISTES
i el sainet AVENTURES D'UN PAGES
QUE VA ANAR AL FOLIS BERGES.
SOUPER-TANGO A L'ELEGANT FOIER.

LA INYECCIO "W. G." I ELS SELLOS
BALSAMICOS, ES LO MILLOR PER A
CURAR LA BLENORRAGIA. — FARMA-
CIA GERMANA: RONDA S. PERE, 15

PRINCIPAL PALACE

PLAÇA DEL TEATRE, 2 i 4
TELÈFONS 5125 i 4736 A ::

Cada dia, tarda i nit, gran
èxit de la colosal revista.

CRI-CRI

Magnífic decorat dels escenògrafs Deshayes i Arnaud, Castells i Fernández, Morales i Colmenero. 600 trajes nous de la casa Max Woldy de París. 100 ARTISTES ESPANYOLES I ESTRANGERES. — Anen-hi, capitaires, que en sortireu satisfets.

Nuevas Pesquerías de Cataluña

TELLERINES, «PERCEBES», MARISCS, LLAGOSTINS, MUSCLOS, etc., etc. —

Preus mòdics en tota mena de peix del país i del Cantàbric.—*Llocs de venda*: ARIBAU, 95 ;

TRAFALGAR, 5; SALMERON, 10; VALÈNCIA, 306 : : f: : f: : : : : : : f:

PRODUCTES HIGIÈNICS AMERICANS

Premiats a totes les Exposicions mèdiques i científiques
Medalles d'or a Milà, Buenos Aires, Gènova i Barcelona

Tònic Arrissador **RICHARTE III**

Producte especial i únic amb el qual s'arriba el cabell sense retorts ni foc. Al mateix temps neteja la caspa, evita la sortida de cabells blancs i cura totes les afeccions del cuir cabellós. Son perfum és fi i elegant.

VENDA: EN PERFUMERIES. — DIPÒSIT: SALMERON, 72, BARCELONA (GRÀCIA). — TELÈFON: 249 G.

EL CANTABRIC

BARCELONA
TELEFON 4222.A

OSTRES

SANTA ANA 11, 13

MARISCOS

DEGUSTACIÓ

OBERT DIA I NIT

GRAN RESTAURANT VILA

(Cambio de dueño)

Cubiertos a 2'75, 3'75, 4'50 y 5 pesetas

SALON PARA BANQUETES

PASAJE DEL CRÉDITO, 5 Y 7

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Confort modern — Carrer Ballesteros, núm. 105. Telèfon 197 G.

CAFÉ Y BAR

RESTAURANT

**VOLEU ESTAR BEN SERVITS
AMB UN LLOCH BEN RESERVAT?
ANEU AL CARRER CONSULAT.**

CAFE BAR BURJATIL

CUBERTJA 4 PTS.
DE 1 A 3 I DE 8 A 10
TELÈFON 3362.A

EDEN CONCERT

Temple de l'art i de la bellesa. Lloc de reunió de lo millor de cada casa. Calefacció central garantida. Riquesa, bon gust i bones formes. Artistes de cartell. Consumacions de les millors marques i restoran de nit, amb teigans.

LA NAVAJA BOUÉ

FABRICADA EN
SOLINGEN

PROBARLA
ES ADOPTARLA

ES LA MAS PERFECTA Y ECONOMICA POR LA DURACION DE SU CORTE FINO Y RESISTENTE ADAPTADA POR LOS BARBEROS

M. BOUÉ

RAMBLA DE LAS FLORES, 11.

BARCELONA

IMPOTENTE

Deja usted de serlo en el acto empleando el **INTRODUCTOR** pat.
Prospectos contra envío 0'30 pesetas en sellos

Aparato contra pesetas 15, Giro Postal o sellos

A. FICHTNER - Industria, 205 - Barcelona

VIAS URINARIAS
IMPUREZAS DE LA SANGRE
DEBILIDAD NERVIOSA
BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE
DICHAS ENFERMEDADES, GRACIAS
AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIEN-
TO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los **MEDICAMENTOS DEL Dr. Soivre** se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS:
Hemorrágica (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, aneuritis, flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los **CACHETS DEL Dr. Soivre**. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas y bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. — **VENTA, 5 PSETAS CAJA.**

IMPUREZAS DE LA SANGRE:
Sífilis (avaricosis), **exemas**, **herpes**, **úlceras varicosas** (llagas de las piernas), **erupciones escrofulosas**, **eritemas acné**, **urticaria**, etc., enfermedades que tienen por causa humores viciados e infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las **PILDORAS DEPURATIVAS DEL Dr. Soivre**, que son la medicación depurativa ideal y perfecta porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — **VENTA, 5 PSETAS FRASCO.**

DEBILIDAD NERVIOSA:
Impotencia (falta de vigor sexual), **poluciones nocturnas**, **espermatorrea** (pérdidas seminales), **causancia mental**, **pérdida de memoria**, **dolor de cabeza**, **vértigos**, **debilidad muscular**, **fatiga corporal**, **temblores**, **palpitaciones**, **trastornos nerviosos de la mujer** y todas las manifestaciones de la **Neurastenia**, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las **GÁMPAS POTENCIALES DEL Dr. Soivre**. — Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — **VENTA, 5 PSETAS FRASCO.**

AGENTS EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.*, Moncada, 21, Barcelona. — **VENTA:** *Segaló*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, Princesa, 7, y principales farmacias de España, Portugal y América.

CALCETINES REFORZADOS

para un solo pie, fabricados por encargo. La ruina de los pastores: **Matacabres «Rápido»**. A la primera vegada, R. I. P. Lavajes y casa de curación, **LA MUNDIAL**, Espalter, 6.

CONSULTORI POLICLINIC

ARIBAU, 30, PRAL. De 11 a 1 i de 6 a 8

SÍFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes.

PELL — SÍFILIS — VENERI

INSTITUT URO-DEMIC DEL DR. MONTANA

Especialista dels Hospitals de París i del de la Santa Creu. **SANT PAU, 28, PRINCIPAL, 2.º**

SULFURETO CABALLERO

Producto patentat contra la **SARNA** (ronya). Sense dany fa desaparèixer la **SARNA** en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 86, Barcelona, 1 Centre d'Espeífics.

SÍFILIS — PELL

CLINICA: RONDA SANT ANTONI, 22, PRAL.

Diariament aplicacions del **Salvarsan** (606), **Neosalvarsan** (914), **Silbersalvarsan**, **Neosilbersalvarsan**, **Galli** (1116), **Sulfarsenol**, **Tropol**, etc. S'injecta a qualsevol hora del dia i fins a les 11 de la nit, pel propi doctor. Preus especials per a Pupils.

EMBARAZO - PARTOS - ENFERMEDADES DE

la matriz y ovarios (inflamación, flujos, desarreglos, etc.). Curaciones sin dolor. **RAMBLA DEL PRAT, 1, 1.º**, esquina **Salmerón**. Consulta económica, lunes, miércoles y viernes, de 6 a 8

TRACTAMENTS ZENDEJAS

Per a la tos, ofec, bronquitis, anèmia, reumatisme, purgacions, grans, sífilis, gota, neuràlgies, neurastènia i totes les malalties que provenen de la sang bruta. — Milers de testimonis d'Amèrica i Barcelona garanteixen l'eficàcia dels **TRACTAMENTS ZENDEJAS**. — Es donen llibrets amb explicacions de franc en el laboratori.

Vilanova, 7 (entre estació del Nord i Arc de Triomf)

—Vol ballar amb mí?
—No. Tinc por d'una tre-pitjada.